

EENE HINDOESCHOOL.

Op bovenstaand plaatje ziet gij eene Hindoeschool. De schoolmeester zit zeer ernstig, onderwijl hij zijne pijp rookt, bij den stam van een grooten dikken boom. Zijne pijp heet goergorie, wijl hij het doortrekken van den rook door het water onder in de kokosnootschaal of aardewaterkom een gorgelend geluid ontstaat. Zonder pijp is de Hindoe bijna nooit en ook zelfs geeft de meester zonder pijp geene les. Zijn kleed van dunne katoenen stof hangt ongedwongen en los over zijne schouders; de hitte is te groot, zoodat hij het waagt in den ongestoorden kring zijner leerlingen zich het hoofd te ontblooten. Hij is een Bengalees, en die nemen het over het algemeen zoo naauw niet met het ontblooten van het hoofd. De Hindoes in noordelijk Indië vinden het eene groote verlaging met een ontbloot hoofd te gaan of te zitten. Hier heeft slechts één der jongens op den achtergrond zijn talband opgehouden; de drie jongens, die vooraan zitten, zijn de ka-kha-leerlingen, dat wil zeggen, die welke nog het a-b-c leeren. Zij hebben hunne bamboezen pennen in de hand en maken de groote letters, die door den meester in weeke klei hun voorgemaakt en nu geheel droog zijn, na, om de trekken te leeren kennen. De fijne, schoone kleiaarde in Indië laat zich daarvoor bijzonder goed gebruiken. De klei moet trouwens tot alles dienen: — de Hindoes maken er hunne vuurhaard van, welken zij, wanneer zij op booten of ossenwagens reizen, medevoeren, — ja zij maken er ook hunne pijpen van, als zij geene andere kunnen bekomen. Gij kunt aan de kinderen duidelijk zien hoe zij het haar

dragen; het bosje op den kruin mag niet afgesneden worden, daar zit de heiligheid in. Rondom wordt het haar afgeschoren, en slechts om de beide ooren blijven ook twee bosjes zitten. Nog is op dit plaatje zeer duidelijk te zien hoe de jongens hun onderlijf met een stuk doek bedekken.

Op den achtergrond zit de vrouw van den schoolmeester en heeft voor haren man het eten gekookt; reeds heeft zij den eenen pot van het vuur genomen; er is rijst in die nog rookt. Zij is juist bezig met den anderen pot waarin de daarbij behoorende dal (eene dikke soort van peulvruchten) is. De kauwen verschijnen daar ook bij als ongenoodigde gasten. De dikke boom is de jack- of katha-boom; de vruchten worden van 30 tot 50 pond zwaar en zijn sappig met dikke schillen, doch die men met de hand kan indrukken; de pitten er in, zijn zoo groot als kleine dauwenjeren. De kleine rieten hat geeft voldoende beschutting tegen zon en regen; anders gebeurt alles in de open lucht. De deur wordt met een bamboes in de hoogte opgehouden. De pompoenen liggen op het stroodak, waar de plant bijna geheel overheen gegroeid is.

Ik hoop dat bovenstaande mededeeling strekken zal om mijne jeugdige lezers meer belangstelling in de Hindoe-kinderen in te boezemen, en hun te leeren bidden dat de kennis van God en zijn Woord onder hen moge toenemen; en zij den Bijbel mogen leeren lezen die alleen ons den weg des heils aanwijst.

T. M. L.

LIEFDE TOT OPSCHIK.

De gravin van Waldgrave was eens tegenwoordig bij het examen eener nieuwe school te Wighton, en hield bij die gelegenheid eene treffende aanspraak: „Er is,” zeide zij, „en ik ben verzekerd, dat velen het op dit punt met mij eens zullen wezen, een onderwerp, dat van niet weinig belang is in den tijd, waarin wij leven; ik bedoel de vrouwelijke kleeding in alle klassen der maatschappij; maar vooral in die, welke onze scholen bezoekt. Het spijt mij te moeten zeggen, dat er bij de jonge meisjes van den tegenwoordigen tijd eene groote mate van hetgeen men noemt nutteloozen opschik gevonden wordt, en ik geloof, dat de moeders in dit opzigt wel een weinig te beschuldigen zijn. Ik heb deze neiging steeds zien toenemen, en daar ik door Gods genade tachtig jaar oud geworden ben, meen ik uit ondervinding te kunnen spreken. Het is eene groote dwaling der moeders hare kinderen boven haar vermogen te willen kleeden, in plaats van hen te leeren hunne stuivers te besparen voor hetgeen men noemt den regenechtigen dag, of er winterkleeders voor te koopen; doch zij staan de meisjes toe al haar zakgeld, en wat zij er bovendien nog van het hare kunnen bijvoegen, te besteden voor onnoodigen en nutteloozen toef.

„Het verbeurt mij te zien, dat gij de kinderen hier eene goede opvoeding geeft, en dat het naaiwerk in de meeste scholen een hoofdvereischte is, want wanneer wij vrouwelijke dienstboden behoeven, kunnen wij slechts haar gebruiken, die hierin ervaren zijn zoowel als in het breijen en stoppen, waarvoor ik in mijn grafgeschap reeds verscheidene keeren prijzen heb mogen uitdeelen.

„Daar de kinderen dus gewoon zijn al het geld, dat zij bijeen kunnen zamelen, voor opschik te verkwisten, moet het eerste werk der meesters zijn haar jonge dienstmeisje te leeren zich zindelijk, netjes en eerbhaar te kleeden, om alzoo de groote fout der moeder te herstellen, die hare kinderen zoo ijverig voorthelpt in het nutteloozen opschikken van het uitwendige; terwijl het inwendige, het

doet mij leed dit te moeten zeggen, dikwijls zooveel te wenschen overlaat. Ik hoop daarom, dat de moeders, die zulke goede gelegenheden hebben om hare dochters te doen opvoeden, er ernstig naar zullen streven, te zoo zindelijk en netjes gekleed te laten gaan, als goed en noodig is. Gij zult mij, die zoover gekomen ben om uit te spreken, wat gewis ook anderen zouden zeggen, dit wel niet kwalijk willen nemen.

„Verscheidene moeders heb ik hooren zeggen: „Wel mevrouw, ik kan het waarlijk niet helpen, mijne dochter tracht die weinige dingen zoo goedkoop mogelijk te krijgen. Deze bloem kost maar éénen stuiver, en eene bloem is niet zoo gauw verlaten als een lint.” Gaan echter deze meisjes eenmaal dienen, dan zal menige meesteres zich verzetten tegen die soort van opschik, welke haar in den stand, waarin zij door God geplaatst zijn, zoo weinig past.

„Ik hoop, dat mijne vriendinnen mij het geven dezer wenken niet ten kwade zullen duiden, daar zij de vruchten zijn eener langdurige ondervinding.”

De zwierige en kostbare kleeding, zegt John Wesley, dient natuurlijk om de ijdelheid te doen toenemen. Onder ijdelheid versta ik hier het verlangen om bewonderd en geprezen te worden. Jeder uwer, die verzet is op mooie kleeders, weet dit zelf het best, en al wilt gij het voor de menschen niet bekennen, voor God zult gij toch wel schuld moeten belijden. Gij zijt er van overtuigd, dat het alleen de zucht is om bewonderd te worden, die maakt, dat gij u dus opschikt, en weet ook zeer wel, dat gij niet voornemens zijt, moeite te doen om uzelf te vergeten, ten einde alleen God en zijne heilige engelen voor oogen te houden. Hoe meer gij u dus aan deze dwaze gewoonte overgeeft, des te grooter wordt zij. Van nature zijt gij reeds ijdel genoeg; maar door er aan toe te geven, zal het honderdvoudig verergeren. O, houdt op, tracht alleen God te behagen, en gij zult al deze vorsijselen niet meer behoeven. Zie 1 Tim. 2: 9; 1 Petr. 3: 3; Rom. 12: 2; 1 Joh. 2: 15—17.

VOOR DE ZONDAGSCHOOL.

(M A A R T.)

Het kruis de boom des levens. — Toen Adam op zijn sterfbed lag, riep hij zijn zoon Seth tot zich, en zeide: „Mijn zoon, ga naar de poort van het Paradijs. Daar zult gij een engel zien staan, die met een vurig zwaard den weg bewaart naar den boom des levens. Smeek hem om eene enkele vrucht van dien levensboom voor uw stervenden vader.” Seth gehoorzaamt; maar bij den engel gekomen zegt deze hem, dat het hem niet geoorloofd is eene enkele vrucht van dien boom voor het gevallen menschengeslacht te plukken. Maar als hij het droevig gelat van Adams lieveling ziet, vervolgt hij aldus: „Ik zal u een paar zaadkorrels geven, plant die in de aarde, en daaruit zal eene vrucht groeien, die voor Adam en al de zijnen het leven voortbrengt.” Seth spoedt zich voort vol blijde hope; maar bij zijn vader wedergekeerd vindt hij dezen reeds gestorven. Toch plant hij zorgvuldig de zaadkorrels op zijn graf, en uit die zaadkorrels groeide een boom, welks hout het kruis van den Verlosser werd.

Deze legende heeft eene diepe betekenis en bevat eene eeuwige waarheid. Wie is wijs, die merke daarop. En wie heeft behoefte aan een boom des levens, ook op deze zondige aarde? Hij zie op het kruis.

De kruisdrager. — Een zeker man, Goolef genaamd, begaf zich tot een koning, die op verwijderden afstand eene prachtige stad in eigendom bezat. De straten waren van goud, de poorten van edelgesteenten en de paleizen van marmer en albast. In die stad waren geene krankten, geene armen en geene bedroefden. Goolef vraagt den vorst of ook voor hem eene woning in die stad is te bekomen. Deze antwoordt: „Ja, op ééne voorwaarde: dat gij dezen lijvigen balk er op uwe schouders hendraagt!”

Die voorwaarde wordt aangenomen en Goolef tilt moedigen balk op zijne schouders. Maar aldra begint het hem moeilijk te vallen. Hij werpt het zware ding neer, en bedenkt zich of hij het wel weer oprapen zal. Een voorbijganger raadt hem aan het te laten liggen; een ander fluistert hem in om er ten minste de helft of een vierde part af te snijden. Maar van uit de wolken roept eene stem: „Wie zijn kruis niet opneemt kan mijn discipel niet zijn.”

Daar gaat de balkdrager weer aan het zwogen, en na tallooze ontbering, moeite, zweetdruppels en tranen, krijgt hij eindelijk die gouden stad in het gezigt. Maar als hij haar nadert, en omloopt rondom de muren, zoo is daar nergens eene brug, die den toegang verschaft. „Wat is dat?” zoo vraagt hij aan een grijsaard, die hem ontmoet, „hoe kom ik die schoone poort binnen? Nergens ontwaart mijn oog eene brug.”

„Mijn vriend,” zegt de oude, „de brug draagt gij zelf op uwen rug. Beproof het maar; mij dunkt uw balk is juist lang genoeg om die gracht te bedekken.” — En, ja waarlijk, hij was juist lang genoeg. Hoe blijde was nu onze reiziger, dat hij hem niet wat korter had gemaakt!

Lezer, die balk is uw kruis. Jezus' kruis opent den hemel voor ons hart, ons kruis opent het hart voor den hemel.

SPROKKELINGEN.

Bul of Bullie. Zoo heette oorspronkelijk de doos voor het zegel, dat door middel van een snoer aan eene akte werd gehangen; vervolgens duidde men het zegel zelf en eindelijk de geheele akte met dit woord aan. Ofschoon de keizerlijke oorkonden ook dezen naam droegen, zoo bepaalde zich het gebruik van lieverlede hoe langer hoe meer tot de in naam der pausen uitgevaardigde openlijke oorkonden van gewigtigen inhoud, die met een er bij hangend zegel voorzien waren. Het zegel zelf is in lood afgedrukt, heeft op de voorzijde de afbeeldingen van Petrus en Paulus, en sinds de 16^e eeuw in plaats van het wapen van den regerende paus; op de keerzijde bevindt zich de naam des laatsten. De bullen worden in de latijnsche taal opgesteld, op perkament geschreven en beginnen met den naam en den titel van den regerende paus. De bul tegen Luther was eene baubul, door welke de gebannene niet slechts uit de geheele christelijke kerk uitgeworpen, maar ook van alle burgerlijke regten in alle christelijke staten vervallen verklaard werd. Darenboven zouden, naar de verordening van Paus Innocentius III, van het jaar 1215, dezelfde straffen allen treffen, die den gebannene schnijplaat zouden verliezen.